

er saa bange for denne Rummel, hvis man kan tage noget fra de gamle paa denne Maade, og derfor forstaar vi ikke rigtig dette. Man kan vist godt betegne det som en Slags Kovending, Ministeren har foretaget i det Spørgsmaal. Man maa heller ikke være blind for, at hvis der er ret meget i den Opfattelse, som kom til Udtryk fra Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, at der er mange Kommunalbestyrelser, som har været for karrige overfor de gamle — og jeg tror, at det er meget rigtigt, at der er adskillige Kommunalbestyrelser, der under den gamle Alderdomsforsørgelseslov var for karrige —, saa maa vi selvfølgelig fra det radikale Venstres Side stærkt tage Afstand fra en saadan Fremgangsmaade overfor de gamle og fordømme den, fordi det altid har været vor Opfattelse, at de gamle skulde have en ordentlig Forsørgelse. Men man maa jo ikke glemme, at netop i saadanne Tider, hvor man fra alle Sider taler højt om, at det er særlig Kommunerne, der er økonomisk vanskeligt stillede, maa man have saa meget mere Frygt for at gaa til en Ordning, hvorefter man overlader Skønnet til Kommunalbestyrelserne. Af disse forskellige Grunde kan vi ikke tiltræde den Ændring, som her er foreslaaet. Det Fremskridt, der naaedes ved den bestaaende Lovs Hovedprincip, nemlig Bortfjernelsen af Skønnet, vil vi ikke være med til at berøve de gamle. Vi ønsker nu, som vi altid har ønsket, faste Minimaltakster af en saadan Størrelse, at de i al Almindelighed er tilstrækkelige, hvor ikke særlige Forhold gør sig gældende. Det er den Opfattelse, vi altid har forfægtet her i Tinget saavel som i Lands-tinget, og den vedstaar vi fremdeles.

Men i denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at udtale paa mit Partis Vegne, at vi gerne vil medvirke til en Lettelse af Kommunernes Byrder i dette Forhold, være med til at lægge en større Part af Udgifterne til Aldersrenten over paa Staten, fordi vi tror, at man derved i nogen Maade kan rette paa den Uretfærdighed, som i Virkeligheden er til Stede med Hensyn til vor Aldersrentelovgivning. Man maa ikke glemme, at de forskellige Kommuner her i Landet er meget forskelligt stillede med Hensyn til Antallet af Aldersrentenydere. Vi har Kommuner, hvor der er forholdsvis mange Aldersrentenydere, og det er i meget væsentlig Grad Kommuner, som ikke har særlig stor økonomisk Bæreevne; for dem er Aldersrenteydelsen en tung Byrde. Vi har andre

Kommuner, hvor det modsatte er Tilfældet, og vi tror, man kunde rette noget paa den Uretfærdighed ved at lægge noget mere af Ydelsen over paa Statskassen og tage den bort fra Kommunerne. Jeg skulde tro, at denne Opfattelse maatte kunne finde Forstaaelse og Anerkendelse fra Partiet Venstres Side, for derved vilde man jo være med til at opfylde et af de Valgløfter, man har givet Befolkningen ved det for ikke saa længe siden afholdte Valg. Det var jo det, man stadig talte om, at det, vi skulde arbejde for, var en Nedsættelse af Takster, Afgifter og Skatter, men særlig paa de Love, hvorved man bandt Kommunerne, altsaa lette Kommunernes Byrder. Derfor vil jeg haabe, at her er et Forhold, hvor vi kan blive enige. Men jeg skylder at tilføje, at vi har ikke nogen Tro paa, at der kan blive nogen Nedsættelse for Statens Vedkommende af Udgifterne til Aldersrenteloven. Skulde man eventuelt ved den Indsnævring af Kredsen, som man nu kan blive enig om, indvinde mere, end der vil være nødvendigt, for at de daarligst stillede, de enligt stillede, kan faa tilstrækkeligt, maa det efter min Mening gaa til Kommunerne til Lettelse af de Udgifter, de har til Aldersrenteloven.

Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke komme stærkt ind paa, for de egner sig bedst til Behandling i et Udvalg. Jeg maa dog tage et enkelt Eksempel op til Belysning af baade den højtærede Ministers og Venstres ærede Ordførers Paa-stand om, at dette Lovforslag skulde betyde en Forbedring af de daarligst stillede Kaar. Jeg kan ikke finde det i Lovforslaget, og jeg tror ikke, man har Ret til at sige saadan; tværtimod, synes jeg. Jeg tror, jeg bedst kan belyse det ved at tage en af den allerlaveste Klasse. For at drage en Sammenligning mellem den bestaaende Lov og det Lovforslag, som foreligger her, vil jeg tage en Enke paa Landet, som kan faa tilkendt Aldersrente ved 65 Aars Alderen, og som faar fuld Rente. Hun kan efter den bestaaende Lov faa efter den faste Takst 300 Kr.; saa maa man yde et 25 pCts Tillæg, 75 Kr., og dernæst har man et Dyrtdstillæg paa 42 Kr. plus 20 Kr. til Brændsel, i alt 437 Kr. Er hun syg og skal have Pleje i Hjemmet eller Hospitalsbehandling, ja, saa aabner den nuværende Lov jo ogsaa Adgang dertil. Men ser vi saa paa Lovforslaget, ser vi, at den samme Enke vil faa tilstaaet en Statsrente paa 240 Kr. mod de 300 Kr., som er det